

Познати ми сж тѣзъ лица засмени.
Сърдечно стискамъ грубитъ ржце.
И сещамъ: въ жилитъ имъ, неизмѣнно,
тупти все то — човѣшкото сърдце.

О — бликай, бликай, ведра пѣсень!
Напрягай сили и лети, моторъ!
Зова на радостень животъ понесълъ,
раздипляй душния просторъ!

